

Lea Dékány, 16 rokov, Vrútky

Citrón a čokoláda

Nikdy som si nemyslela, že sa to dostane tak ďaleko. Nikdy som si nemyslela, že na tom bude záležať. Ale stalo sa a teraz sa musím vyrovnáť s následkami.

Všetko sa to začalo pred rokom. Začalo sa to nevinnou myšlienkou. Nič vážne, len cudzinec za stolom. Mojm stolom. Páčilo sa mi miesto, ktoré som si vybrala na začiatku školského roku, ale pomaly sa mi cudzinec na mojom mieste začal páčiť viac ako to samotné sedadlo. Len som to ešte nevedela.

Chcela som, aby ten cudzinec opustil moje miesto, ale jediný pohľad naňho mi umožnil uvedomiť si, že som možno urobila unáhlený záver. Nechala som neznámeho sedieť na mojom mieste, nech mu patrí nielen to, ale aj všetko ostatné. Vybrala som si voľné miesto za ním. Sledovala som ho bližšie a snažila som sa o ňom dozvedieť čo najviac.

Čoskoro som si uvedomila, že máme spoločné takmer všetky triedy. Keď som toho neznámeho sledovala, zistila som, že nemá veľa priateľov. Jediné, čo robil, bolo čítanie jeho kníh a učenie sa. Bol to tichý človek, veľmi súkromný. Ale to mi samozrejme nevadilo.

Uplynula jeseň a koncom októbra som si ukotvila v pamäti jeho obľúbený žáner – klasiku. Mal rád jedného konkrétneho autora, o ktorom som nikdy predtým ani len nepočula.

Dozvedela som sa, že rád pije čiernu kávu počas daždivého rána a latte počas slnečných dní. Mal zvláštny vkus, pokiaľ išlo o jedlo: neznášal škoricu. Dokonca aj jej vôňa ho znechutila. Mal malý moped, s ktorým chodil do školy, ktorý vždy nechal zamknutý za blízkou čerpacou stanicou, aby mu ho neukradli.

V polovici novembra som konečne dostala odvahu porozprávať sa s osobou, ktorá mi najprv ukradla miesto a potom aj moju myseľ. Urobila som tak raz na začiatku hodiny biológie. Bolo upršané ráno, a tak si na začiatok dňa priniesol čiernu kávu, tak ako vždycky.

Prišla som k nemu a začala som sa zhovárať o knihe, ktorú mal v rukách. Tú istú knihu, čo už trikrát prečítal. Predpokladám, že jeho obľúbená. Tú istú knihu, o ktorej som pátrala niekoľko nocí, keď som zbadala jeho úsmev pri jej čítaní.

A tak sa neznámy zmenil na kamaráta.

A čoskoro prišli Vianoce. V tom čase som si uvedomila, že nie je také zlé sedieť za svojim novým kamarátom. Posledné štyri mesiace som sedela za ním a neodvážila som sa posadiť vedľa neho. Nemohla som sa mu pozerať do tváre na hodinách, keď potajomky čítal svoje knihy namiesto učebníc, a nemohla som sa s ním spojiť, keď sme museli vytvárať skupiny, aby sme spoločne mohli vyhľadávať veci na nejakú tému.

Ale toto miesto malo aj svoje výhody – ľahko som sa mu mohla pozrieť cez rameno. A práve to som robila. V jeho telefóne som videla presnú pasáž knihy, ktorú momentálne čítal. A to prišlo vhod v deň vianočný. Vďaka schopnostiam venovať pozornosť som presne vedela, čo chce na Vianoce. A vedela som, že to od nikoho iného nedostane. A tak som mu to kúpila.

Bola som spasiteľ, ten, kto ho rozosmial, ten, kto poznal jeho záujmy, ten, kto ho poznal lepšie ako jeho vlastná rodina.

A netrvalo dlho, kým sme sa spolu začali viac rozprávať. Trvalo ešte niekoľko dní vďačnosti a rozhovorov, aby sme sa dostali do ďalšej fázy.

A tak sa kamarát zmenil na priateľa.

V posledný deň školy pred zimnými prázdninami sme si vymenili telefónne čísla, aby sme mohli zostať v kontakte. Boli sme na telefóne denne niekoľko hodín a rozprávali sme sa o všetkých veciach. Rozprávali sme sa o našich záľubách, rodine, vzácnych spomienkach z detstva. Bola som nalepená na každom jeho slovu.

Čoskoro som mu začala písať listy a skladať básne. Nikdy som mu ich neukázala, samozrejme. Toto boli moje najcennejšie myšlienky o ňom, moje emócie vyliate na papier. Nikdy som mu nemohla ukázať túto časť mňa.

A tak som napísala. Písala som denne, triedila som svoje pocity na papieri a vytvárala príbehy. Za pár dní som mala takmer plný zväzok listov, básní a príbehov.

Keď sa opäť začala škola, nepísala som toľko ako počas prázdnin, ale stále to toho bolo veľa.

Zmenila sa aj dynamika nášho vzťahu. Vyzval ma, aby som si sadla k nemu, čo mi vyčarilo úsmev na tvári a motýle v bruchu. Začali sme sa spolu rozprávať častejšie – ráno, medzi vyučovacími hodinami, na obed. Dokonca ma začal sprevádzať na moju autobusovú zastávku. Strávili sme spolu toľko času. A nemohla som si želať viac.

Viera však poznala moje skutočné túžby a premenila ich na skutočnosť.

Počas jedného slnečného jarného dňa nám bol pridelený spoločný skupinový projekt. Rozhodli sme sa, že sa stretneme u neho doma, aby sme ho urobili. Bol stanovený čas a miesto - jeho dom, poobede. Sľúbil mi, že ma vyzdvihne na autobusovej stanici pri škole, na tej istej, na ktorú ma posledný mesiac odprevádzal.

V deň stretnutia som bola nervózna. Dlane som mala spotené, srdce mi bilo v hrudi a podlamovali sa mi kolená. Vyzeralo to, akoby som išla do domu samotného diabla, a nie do domu veľmi dobrého priateľa.

Ten deň si dodnes živo pamätám. Prišla som na stanicu skôr, nechcela som meškať. Krátko nato prišiel aj môj priateľ. Prišiel na svojom malom mopede, s ktorým vždy chodil do školy. Povedal mi, aby som si sadla za neho na držiak na tašky a držala sa ho. Urobila som, ako mi bolo povedané.

Cesta k jeho domu netrvala dlho, ale bola trápna. Ani jeden z nás nemal čo povedať a tak sme sa len ticho viezli, vietor nám fúkal do tváre a nad nami svietilo slnko.

Keď sme zastavili pred jeho domom, všimla som si, že je napätý, takmer akoby váhal, či vojsť. Najprv som nechápala prečo, bola to len obyčajná návšteva. Ale v momente, keď otvoril dvere, som pochopila.

Uprostred obývačky bolo niekoľko ružových balónov s nápisom: Budeš moja frajerka? Široko som sa usmiala, môj úsmev sršal radosťou. Bez váhania som súhlasila. Šťastne ma pobožkal, čím mi ukázal svoju lásku. Bol to ten najsladší bozk, aký som kedy dostala. Chutil ako čokoláda a čerešňa. Typ chuti, ktorý sa stáva návykovým. A ja som sa stala závislou.

A tak sa z priateľa stal milenec.

Písala som viac ako kedykoľvek predtým, všetky moje listy sa končili bozkom odo mňa. Dala som si za úlohu posilať mu jeden list týždenne, aby som mu ukázala, ako veľmi ho milujem. Vždy sa veľmi tešil a odmenil ma bozkom na pery, jeho sladká chuť nasledovala krátko nato.

Začali sme sedávať vedľa seba a držať sa za ruky vždy, keď to bolo možné. Tento čas som si skutočne užívala.

Predstavil ma svojim priateľom. Boli tam väčšinou kamaráti z jeho starej školy, ktorých tam nechal keď začal chodiť do tej mojej. Všetci vyzerali staršie ako ja, aj keď sme boli v rovnakej triede. Ale neboli zlí. Boli veľmi priateľskí a veľmi rýchlo ma pustili do ich skupiny. Všetko bolo perfektné. Sladká chuť bozku tam stále bola a prinútila mi pozeráť sa na svet cez ružové okuliare.

V upršaný deň sme sa stretli v škole a pobožkali sme sa na pozdrav, ako zvyčajne. No tentoraz mal bozk trpkú chuť. Ale potom som ho videla piť svoju čiernu kávu, a vedela som si predstaviť prečo bol ten bozk iný ako doteraz, a nechala som to tak. Ale tá trpkosť sa na mňa nalepila, znepokojovala ma. V ten deň neprejavoval taký záujem o moje rozprávanie ako zvyčajne, čo ma znepokojovalo. Ale zahнала som tieto myšlienky a bola som si istá, že to bola len trpkosť, ktorá ma trápila. A presne to som napísala vo svojich listoch v ten deň. Všetky problémy, na ktoré som myslela od začiatku nášho stretnutia. *Prečo si nenašiel nových priateľov, odkedy v septembri prišiel do školy, prečo všetci jeho kamaráti z jeho starej školy vyzerali oveľa staršie, prečo sa dnes po bozku vyhýbal môjmu pohľadu.* Vložila som všetky svoje emócie na papier ako zvyčajne, ale namiesto toho, aby som list ukončila bozkom, nakreslila som len srdiečko perom, z nejakého dôvodu sa mi to zdalo správne. Odvtedy som na listoch nezanechala ani jeden bozk, väčšinu som ich ozdobila srdiečkami, neskôr slzami.

Moje podozrenie len rástlo. Všimla som si, ako nepočúva moje príbehy, ako je neustále na telefóne, keď s ním hovorím. Jeho bozky zhorkli, aj keď si predtým nevypil žiadnu kávu. Namiesto čokolády som cítila citrón. Napriek tomu som stále chcela sladkú lásku z prvého bozku späť. Nemohla som to nechať len tak. Musel existovať nejaký spôsob, ako tu sladkosť vrátiť.

Dlho som nevedela prísť na to, ako tú sladkosť vrátiť, ale potom ma to napadlo - potešenie.

Vytvorila som príjemnú atmosféru, zapálila sviečky, upiekla sušienky a pozvala som ho k sebe. Najprv váhal, či má prísť, ale keď som mu povedala, že mám pre neho prekvapenie, súhlasil a prišiel. Bola som nervóznejšia ako kedykoľvek predtým, z očividných dôvodov. Chystala som sa prísť o panenstvo.

Pripadalo mi to ako hodiny, kým som počula zvonit' zvonček, hoci v skutočnosti to nemohlo byť viac ako tridsať minút. Zazvonil zvonček a ja som otvorila dvere s plachým úsmevom na perách. Keď uvidel sviečky s fľašou šampanského na stole za mnou, uhádol prekvapenie a bez akéhokoľvek zaváhania ma zdvihol na ruky a doniesol do mojej spálne.

Cítila som horkosť, mala som stiahnuté hrdlo a cítila som všetko naraz. Bolo to ochromujúce. Pozeral sa na mňa tak hladne, vyzeral, že by ma mohol zhltnúť celú, takže som rozmýšľala, či som sa rozhodla správne. Ale teraz už bolo neskoro vycúvať. Zavrela som oči a zverila som mu svoje telo. Rýchlo ma vyzliekol, bozkával ma všade. Bozky prišli horúce, prvá časť z nich chutila horko, ostatné boli opäť sladké. Po tak dlhom čase to bola vítaná zmena, vďaka ktorej sa mi zdalo, že tá bolesť nie je taká zlá.

Po prvej spoločnej noci rýchlo odišiel a nechal ma s boľákami, samú. Vzal si so sebou sladkú chuť a vo mne zostala horkosť. No keď som ho na druhý deň v škole pobzkala, bozky opäť chutili sladko. Bola som šťastná.

Moje šťastie však netrvalo dlho. Po sladkej fáze sa vrátila horkosť. A jediný spôsob, ako dostať tú sladkú čokoládu späť, bolo mu dať svoje telo. A presne to som urobila – dala som mu ho. Bola som závislá na sladkej chuti čokolády, ktorú si vždy nosil so sebou.

A tak sa milenec zmenil na monštrum, ktoré nemôžem opustiť.

Od prvého ochutnania horkosti prešlo pár mesiacov. A zatiaľ sa nič nezmenilo. Viem, že to pre mňa nie je dobré, ale ako narkoman, ktorý je závislý na drogách, som závislá na sladkej chuti jeho pier, ktorá sa dostaví až po mojej bolesti.

Nie som schopná opustiť tento stav sama, potrebujem, aby si sa so mnou rozišiel. Si to monštrum, ktoré ma zničilo, ktoré zanechalo v mojich ústach horko-sladkú pachuť. Si monštrum, ktoré ma urobilo závislou, urobilo ma takou, aká som. Ale ty si spasiteľ, ktorý mi môže pomôcť a zachrániť ma pred samou seba. Spasiteľ, ktorý mi môže pomôcť začať nový život.

Tak ťa prosím, nechaj ma ísť. Nechaj ma ísť, akoby som nechala všetky svoje slová odísť v rúchu ohňa. Nechaj ma ísť.

S pozdravom,

Tvoja Láska